

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 11Co/45/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4621202367
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šišková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:4621202367.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šiškovej a členov senátu JUDr. Dariny Vargovej a Mgr. Mareka Janigloša, v spore žalobcov: 1/ A. B., nar. XX. XX. XXXX, X. XXXX XXX/XX, C., 2/ D. B., nar. XX. XX. XXXX, E. F. XXX, E. F., 3/ G. H., nar. XX. XX. XXXX, X. XXXX XXX/XX, C., 4/ mal. H. I. B., nar. XX. XX. XXXX, X. XXXX XXX/XX, C., zastúpený zákonnou zástupkyňou matkou - žalobkyňou v 3/ rade G. H., zastúpených: JUDr. Martina Kmeťová, advokátka, Moyzesova 1918/6A, Bánovce nad Bebravou, IČO: 42 282 004, proti žalovanému: Welding, s.r.o., Pod Kalváriou 8/1278, Topoľčany, IČO: 36 541 541, zastúpeného: Advokátska kancelária Valach, Kišac, s. r. o., Gogolova 18, Bratislava, IČO: 36 663 051, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nitra (v tom čase Okresný súd Topoľčany) č. k. 5C/46/2021-276 zo dňa 24. apríla 2023, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I., II., III., IV., VI. a VII. p o t v r d z u j e .

Výrok V. rozsudku súdu prvej inštancie zostáva n e z m e n e n ý .

Žalobcovia v 1. až 4. rade majú voči žalovanému n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Nitra (v tom čase Okresný súd Topoľčany) ako súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni v 1/ rade sumu 10.000,- eur do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (I. výrok), povinnosť zaplatiť žalobcovi v 2/ rade sumu 8.000,- eur do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (II. výrok), povinnosť zaplatiť žalobkyni v 3/ rade sumu 10.000,- eur do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (III. výrok) a povinnosť zaplatiť žalobcovi v 4/ rade sumu 16.000,- eur a do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (IV. výrok). Ďalej žalobu žalobcov v 1/ až 4/ rade vo zvyšku zamietol (V. výrok), žalobcom v 1/ až 4/ rade priznal nárok na náhradu trov konania z priznaných súm náhrady proti žalovanému v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením (VI. výrok) a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť na účet súdu súdny poplatok v sume 1.320 eur do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (VII. výrok).

2. Rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na § 11, § 13, § 16, § 420 ods. 1, 2 a § 853 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), článkom 19 ods. 2 a 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

3. V odôvodnení rozsudku konštatoval, že predmetom konania v danej veci bol nárok žalobcov v 1/ až 4/ rade na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch spôsobenej porušením ich práva na ochranu osobnosti

podľa § 11 Občianskeho zákonníka uplatnený voči žalovanému. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že dňa 24. 10. 2018 približne o 09.50 hodine v Topoľčanoch, v areáli spoločnosti WELDING s.r.o., na ul. Pod kalváriou 8/1278, v jej skladových priestoroch sa stal smrteľný pracovný úraz, na následky ktorého zamestnanec žalovaného D. B. dňa 26. 10. 2018 o 04.35 hodine vo Fakultnej nemocnici Nitra zomrel. Vzhľadom na to, že zamestnanec žalovaného J. K. a J. J. L. - na základe zmluvy o vykonaní prác ako poskytovateľ poradcovskej, riadiacej a organizačnej činnosti pri výrobe oceľových konštrukcií a v tom čase v pozícii majster spoločnosti WELDING s.r.o, v uvedený deň porušili dôležitú povinnosť uloženú im podľa zákona, ich konanie bolo protiprávne, za čo boli aj odsúdení rozsudkom Okresného súdu Topoľčany č. k. 1T/75/2020-1012 zo dňa 19. 07. 2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 4To/79/2021-1138 zo dňa 12. 05. 2022.

4. Poznamenal, že následkom smrti syna žalobcov v 1/ a 2/ rade, druha žalobkyne v 3/ rade a otca žalobcu v 4/ rade došlo k vážnemu a zásadnému narušeniu ich osobnostných práv chránených § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, konkrétne práva na súkromie, ktorého súčasťou je aj rodinný život zahŕňajúci právo fyzickej osoby vytvárať, udržiavať a rozvíjať vzájomné vzťahy a v ich rámci uplatňovať vlastnú osobnosť. Zásah do života žalobcov je v danom prípade trvalý, neodstrániteľný.

5. Ďalej súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že je bez akýchkoľvek pochyb, že nečakaným úmrtím D. B., syna žalobcov v 1/ a 2/ rade, druha žalobkyne v 3/ rade a otca žalobcu v 4/ rade, došlo k závažnému zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcov, spočívajúceho v obmedzení ich súkromného a rodinného života, že žiadna z morálnych foriem zadosťučinenia podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemôže byť namieste. V ods. 2 predmetného zákonného ustanovenia v jeho prvej vete je použitý pojem „najmä“, čo značí, že predpokladom pre priznanie práva na nemajetkovú ujmu v peniazoch môže byť aj iný, ako tam uvedený t. j. porovnateľný aspekt.

6. Protiprávnym konaním, ktorého dôsledkom bola smrť D. B. s následným ďalším následkom - zásahom do osobnostnej súkromnej sféry žalobcov, je bezpochyby takým z porovnateľných aspektov pre priznanie práva na nemajetkovú ujmu v peniazoch, aký § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka predpokladá. Z dokazovania vyplynulo, že dôsledky úmrtia D. B. sú u žalobcov osobitne závažnou ujmu.

7. V dôsledku straty syna žalobkyňa v 1/ rade utrpela psychickú traumu. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že po rozvoze žalobkyne v 1/ rade s otcom D. B. - žalobcom v 2/ rade, syn zostal bývať s matkou, so synom sa teda žalobkyňa v 1/ rade videla každý deň. Od smrti syna žalobkyňa v 1/rade mala psychické problémy, pre ktoré musela navštíviť všeobecného lekára. Žalobca v 2/ rade je otcom neb. D. B., ktorý prišiel jeho smrťou o jediného syna. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že so synom sa pravidelne stretávali, telefonovali si, navštevovali sa bežne aj pri sviatkoch. Žalobkyňa v 3/ rade bola družkou neb. D. B.. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že po smrti p. B. stratila osobu, ktorá jej bola životnou oporou. Jej život sa zmenil, došlo k zhoršeniu jej materiálnej a sociálnej situácie. Žalobca v 4/ rade je synom nebohého D. B.. Strata možnosti mať citové vzťahy maloletého žalobcu v 4/ rade s otcom je osobitne zreteľná hodná. Žalobca v 4/ rade je o možnosť rozvoja väzieb so svojím otcom, citových, sociálnych a iných definitívne ochudobnený.

8. Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že z vykonaného dokazovania ďalej vyplynulo, že žalovaný je spoločnosťou s približne 150 zamestnancami, ktorej hospodársky výsledok podľa účtovnej závierky za rok 2022 bol 324.127,- eur, v roku 2021 bol 700.760,- eur.

9. Vo vzťahu k námietke žalovaného o nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácie uviedol, že ak bol neoprávnený zásah do osobnostných práv fyzickej osoby spôsobený niekým, koho použila na realizáciu svojej činnosti právnická osoba, znáša táto právnická osoba v súlade s analogickým (§ 853) použitím § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka zodpovednosť za zásah do osobnostných práv bezprostredne spôsobený fyzickou osobou, konajúcou v rámci výkonu činností, ktorými bola poverená právnickou osobou. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poznamenal, že J. K. ako zamestnanec žalovaného podľa pracovnej zmluvy a J. J. L. na základe zmluvy o vykonaní prác ako poskytovateľ poradcovskej, riadiacej a organizačnej činnosti pri výrobe oceľových konštrukcií, a v tom čase v pozícii majster spoločnosti WELDING s.r.o., boli rozsudkom Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 1T/75/2020-1012 zo dňa 19. 07. 2021 uznaní vinnými z prečinu usmrtienia. V danom prípade bolo potrebné zaoberať sa tým, či J. K. a J. J. L. spôsobili škodu pri vykonávaní činnosti pre svojho zamestnávateľa (žalovaného). Z vykonaného

dokazovania vyplynulo, že v danom prípade je podľa § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka daná len pasívna vecná legitímácia žalovaného, a podľa tohto ustanovenia je treba posúdiť aj zodpovednosť. Zamestnávateľ sa môže svojej zodpovednosti zbaviť len v prípade, ak by preukázal, že osoba - zamestnanec - ktorá škodu spôsobila, konala vo svojom vlastnom záujme a jej konanie by sa nedalo považovať za činnosť právnickej osoby. Z vykonaného dokazovania v tomto prípade bolo preukázané, že J. K. aj J. J. L. spôsobili dňa 24. 10. 2018 približne 09.50 hodine v Topoľčanoch, v areáli spoločnosti WELDING s.r.o., smrteľný pracovný úraz D. B. v rámci pracovnej činnosti, ktorú činnosť vykonávali podľa pokynov, príkazov a v záujme žalovaného, nešlo z ich strany o vybočenie z plnenia úloh, ktoré mali vykonávať v prospech svojho zamestnávateľa (žalovaného).

10. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že škoda bola spôsobená pri plnení pracovných úloh zamestnávateľa - žalovaného, za škodu (obdobne aj za nemajetkovú ujmu) zodpovedá zamestnávateľ, u ktorého bol v čase pracovného úrazu J. K. zamestnaný na základe pracovnej zmluvy a J. J. L. - živnostník na základe zmluvy o vykonaní prác zo dňa 20. 12. 2013 ako poskytovateľ poradcovskej, riadiacej a organizačnej činnosti pri výrobe oceľových konštrukcií a v tom čase v pozícii majster spoločnosti WELDING s.r.o. Zamestnávateľ - žalovaný zodpovedá za škodu, ktorú pri výkone pracovnej činnosti spôsobili jeho zamestnanci, a v takom prípade zamestnanci za takúto škodu nezodpovedajú. Poškodený si môže uplatňovať náhradu škody len voči právnickej osobe, ktorá priameho škodcu použila pri svojej činnosti, a nemôže žiadať náhradu škody od zamestnaného J. K. resp. J. J. L. (škodcov), keď v tomto konaní bolo preukázané, že J. K. aj J. J. L. plnili v čase pracovného úrazu svoje pracovné povinnosti. Pokiaľ tieto povinnosti plnili, tak pasívna vecná legitímácia je v tomto spore nesporne daná podľa § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pasívna vecná legitímácia svedčí žalovanému. Pasívna vecná legitímácia žalovaného je základným predpokladom úspechu žalobcov v spore, pretože len žalovaný, ktorý je nositeľom tvrdených povinností, môže byť zaviazaný k plneniu.

11. Čo sa týka výšky náhrady nemajetkovej ujmy, žalobcovia žiadali priznať - žalobcovia v 1/ až 3/ rade nemajetkovú ujmu v peniazoch, každý vo výške 25.000,- eur, žalobca v 4/ rade 50.000,- eur. Vychádzajúc z ustanovenia § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, pre určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch súdom, neustanovuje zákon žiadne medze. Pre určenie tejto výšky náhrady nemajetkovej ujmy však § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka zakotvuje taxatívne dve kritéria: závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a ďalej veľmi široko chápané okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo. Pokiaľ ide o určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy, súd prvej inštancie považoval za primerané finančné zadostučinenie vo výškach tak, ako sú uvedené vo výrokoch I. až IV. napadnutého rozsudku, keď vychádzal z okolností pre určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy poskytovanej pozostalým osobám - intenzity vzťahu žalobcov 1/ až 4/ rade so zomrelým (existencia príbuzenského vzťahu), išlo o syna žalobcov v 1/ a 2/ rade a otca maloletého žalobcu v 4/ rade, druhá žalobkyňa v 3/ rade. Zaoberal sa tiež otázkou hmotnej závislosti pozostalých - družky a syna nebohého - žalobcov 3/ a 4/ rade na usmrtenej osobe, taktiež sa zaoberal okolnosťami na strane žalovaného, ktorého zamestnanec J. K. a J. J. L., ktorý pracoval pre žalovaného na základe zmluvy z 20. 12. 2013 o vykonaní prác, boli uznaní vinnými a boli odsúdení pre prečin usmrtenia, vychádzal tiež z toho, že išlo o konanie nedbanlivostné, ako aj z finančných pomerov na strane žalovaného, ktorý podľa účtovnej závierky za rok 2021 mal výsledok hospodárenia zisk 324.127,- eur.

12. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy prihliadol aj na listinný dôkaz - znalecký posudok zo dňa 30. 11. 2018 vyhotovený pre účely trestného konania, v ktorom znalec doc. Ing. Milan Sabo, PhD. uviedol v bode 3.2.3 - Posúdenie konania poškodeného D. B. z hľadiska porušenia všeobecne záväzných právnych a ostatných predpisov BOZP v posudzovanom skutku, že podľa jeho názoru poškodený D. B. porušil ustanovenia o zákaze zdržovať sa, resp. pracovať pod zdvihnutým bremenom. Poškodený musel vedieť o tomto zákaze uvedeného vo viacerých predpisoch BOZP, pretože sa o ňom musel dozvedieť na školeniach, resp. oboznamovaniach BOZP poriadanych spoločnosťou Welding, s.r.o. Topoľčany a aj na školeniach pre viazačov bremien a žeriavnikov. Znalec sa domnieval, že v spoločnosti sa obvykle takto nebezpečne pracovalo a nič sa nestalo, tak prečo by sa malo stať neskôršie, napr. v posudzovanom skutku. Okrem toho poškodený D. B. porušil povinnosť uvedenú v písm. a) ods. 1 § 12 zákona č. 124/2006 Z. z., teda dodržiavať všeobecne záväzné právne predpisy a ostatné predpisy na zaistenie BOZP, pokyny na zaistenie BOZP, zásady bezpečnej práce, zásady ochrany zdravia pri práci a zásady bezpečného správania na pracovisku a určené pracovné postupy, s ktorými bol riadne a preukázateľne oboznámený. V bode 3.2.6 - Posúdenie, či niekto iný mohol spôsobiť vznik posudzovaného skutku, znalec uviedol, že sa domnieva, že posudzovaný

skutok vznikol nesprávnou, resp. nebezpečnou činnosťou všetkých štyroch zamestnancov spoločnosti Welding s.r.o. Topoľčany, teda majstrom J. J. L., poškodeným D. B., vodičom VZV J. K. a M. N., ich činnosť nebola ovplyvnená žiadnou ďalšou osobou a teda nikto iný nemohol spôsobiť vznik posudzovaného skutku. V bode 3.2.8 - Posúdenie možnosti zabránenia vzniku posudzovaného skutku znalec uviedol, že po preštudovaní dokumentov dodaných žiadateľom ZP (vyšetrovací spis ČVS: ORP-525/TO-TO-2018) a všeobecne záväzných právnych a ostatných predpisov BOZP znalec dospel k záveru, že s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou by sa posudzovaný skutok nestal, ak by vodič VZV J. K. nezdvihol nezabezpečenú konštrukciu časti horskej dráhy, aby sa na ňu mohla namontovať prepravná konštrukcia. Ďalej ak by majster J. J. L. nedovolil pracovať nebezpečne, ak by pri riadení činnosti ním riadených zamestnancov bol rešpektoval ustanovenia uvedené vo všeobecne záväzných právnych a ostatných predpisov BOZP a ak by poškodený nevliezol pod zdvihnuté a nebezpečné bremeno proti pádu.

13. Zo znaleckého posudku teda podľa súdu prvej inštancie vyplynulo, že usmrtenie D. B. nastalo zavinením troch subjektov – J. K., J. L. ako aj zavinením samotného zosnulého, k čomu znalec uviedol, že ak by nenastalo protiprávne konanie niektorého z nich, nenastala by ani predmetná udalosť a nedošlo by k smrti D. B.. Podľa súdu prvej inštancie je teda miera zavinenia rovnaká medzi týmito troma subjektami, teda pokiaľ ide o priznanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy, táto je znížená o 33,33 % (o 1/3-inu), o akú by inak bola výška náhrady nemajetkovej ujmy súdom priznaná. Kritériom, ktorým sa súd riadil, neboli len okolnosti na strane žalobcov, ale aj okolnosti na strane žalovaného, kde išlo síce o nedbalosť, ale nie konanie úmyselné.

14. Vychádzajúc zo všetkých zistených, navzájom sa ovplyvňujúcich faktorov a princípu spravodlivého usporiadania vzťahov strán sporu, ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch súd prvej inštancie určil žalobkyni v 1/ rade sumu 10.000,- eur (15.000,- eur - 1/3, 33,333 %), žalobcovi v 2/ rade sumu 8.000,- eur (12.000,- eur -1/3, 33,333 %), žalobkyni v 3/ rade sumu 10.000,- eur (15.000 eur -1/3, 33,33 %) a maloletému žalobcovi v 4/ rade sumu 16.000,- eur (24.000 eur -1/3, 33,33 %) zaokrúhlene.

15. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1, 2, § 265 ods. 1, § 257, § 262 ods. 1, 2 CSP. Konštatoval, že v danom prípade nejde o procesne neúspešných žalobcov, ak im bola priznaná aspoň časť nimi uplatňovaného nároku, keď výška nemajetkovej ujmy závisela od úvahy súdu, ktorú žalobcovia nemohli nijako predvídať, a preto súd považoval žalobcov za procesne plne úspešných vo veci a z toho dôvodu žalobcom v 1/ až 4/ rade priznal nárok na náhradu trov konania z priznanej sumy v rozsahu 100 %.

16. Žalovaného zároveň súd prvej inštancie zaviazal zaplatiť na účet súdu súdny poplatok v sume 1.320,- eur podľa položky 7b písm. b) Sadzobníka súdnych poplatkov (3 % z výšky priznanej nemajetkovej ujmy t. j. zo sumy 44.000,- eur), keď žalobcovia boli v tomto konaní oslobodení od platenia súdnych poplatkov v zmysle § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších zmien a dodatkov a žalovaný bol vo veci neúspešný.

17. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný žiadajúc odvolací súd, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie a rozhodnutie a žalobcom priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, alternatívne, aby zmenil výrok č. I, II, III, IV. napadnutého rozsudku Okresného súdu Topoľčany tak, že žalobu zamietla a výrok č. VI. a VII. napadnutého rozsudku tak, že žalovaný má nárok náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

18. Namietal, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1, písm. d/ CSP), nesprávne skutkové zistenia (§ 365 ods. 1, písm. f/ CSP), nesprávne právne posúdenie veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

19. K otázke zodpovednosti žalovaného uviedol, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie posúdil, že pasívna vecná legitímácia svedčí iba žalovanému, na základe čoho posudzoval zodpovednosť žalovaného. Takéto právne posúdenie súdu prvej inštancie nepovažoval za správne s ohľadom na nesprávne právne posúdenie zodpovednosti žalovaného za škodlivý následok. Žalovanému pripísať len takú škodu, ktorá bola spôsobená pri jeho činnosti osobou, ktorú na svoju

podnikateľskú činnosť použil, pričom pod pojmom „použitá osoba“, právna veda rozumie predovšetkým zamestnanca a nesamostatného pracovníka. Za nesamostatného pracovníka, ktorého protiprávne konanie má byť pričítané žalovanému, však práva veda vylučuje osobu samostatného pracovníka konajúceho vo vlastnom mene a na vlastné riziko, čo bol v tomto prípade J. J. L.. Účelom ustanovenia § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka je pripísanie škody právnickej osobe z dôvodu získania prospechu z činnosti, pri ktorej došlo k spôsobeniu škody, čo sa javí byť spravodlivé, aby zodpovednostný subjekt spolu s výhodami plynúcimi z takejto činnosti znášal aj riziko vzniku škody.

20. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že J. J. L. vykonával u žalovaného ekonomicky samostatnú činnosť, a to na základe zmluvy z 20. 12. 2013 o vykonaní prác, ktorej predmetom je poradenská, riadiaca a organizačná činnosť v oblasti výroby oceľových konštrukcií. J. J. L. konal u žalovaného vždy ako fyzická osoba - podnikateľ vo vlastnom mene, na vlastné riziko ako samostatný podnikateľ sledujúci primárne svoj vlastný záujem - zisk. Na podporu uvedeného poukázal na rozsudok Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 6Co/77/2018 zo dňa 28. 11. 2018. Ak subjekt koná vo vlastnom mene a na vlastné riziko, žiada sa nepresúvať zodpovednosť na žalovaného aj v situácii, ak pomocník koná ekonomicky vo vlastnom záujme. Opačným výkladom by sa dospelo k asi ťažko obhájitelnému záveru, podľa ktorého by za škodu na zdraví či na majetku tretích osôb spôsobenú pracovníkom stavebnej firmy počas rekonštrukcie strechy mal zodpovedať objednávateľ diela. V tomto prípade by to bol zrejme investor zábavného parku, ktorý si v konečnom dôsledku objednal aj časť horskej dráhy, ktorá spadla na nebohého B.. Uvedené podľa jeho názoru nedáva právnu logiku, nakoľko práve obchodnoprávne vzťahy slúžia na to, aby sa presunula značná miera rizika aj na dodávateľa, pričom dodávateľ dosahuje z tohto dôvodu aj väčší zisk. Je preto žiaduce, aby z dôvodu získania prospechu z jeho vlastnej podnikateľskej činnosti aj sám znášal riziko, s ktorým sú späté jeho vlastné podnikateľské aktivity. Z uvedeného dôvodu je výlučná zodpovednosť žalovaného vylúčená, čo zakladá nedostatok pasívnej vecnej legitímácie. V súvislosti s kritériami zakladajúcimi zodpovednosť právnickej osoby za škodu spôsobenú osobou samostatného škodcu, ktorou je vzťah škodcu ako konajúcej osoby s právnickou osobou, poukázal žalovaný na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 29. 11. 2018, sp. zn. 5Co/6/2018. V danom prípade možno hovoriť o excese, tzv. vybočení zo zásady pričítania škody žalovanému, čím výlučná zodpovednosť žalovaného nie je daná. Zároveň zodpovednosť žalovaného podľa ustanovenia § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemožno posudzovať mechanicky bez zohľadnenia predpokladov vzniku škody na strane pôvodcu zásahu, vrátane jeho subjektívnej stránky, tzn. zavinenia.

21. Ďalej poznamenal, že zo znaleckého posudku Ing. Saba vyplynulo, že k pracovnému úrazu došlo nesprávnou, resp. nebezpečnou činnosťou viacerých osôb (B., K. a L.), ktorý konali prísne zakázaným spôsobom. Z vykonaného dokazovania v trestnom konaní vyplynulo, že obaja odsúdení J. J. L. a J. K. spôsobili škodu zvlášť hrubým a nebezpečným spôsobom. Obaja hrubo porušovali ustanovenia všeobecne záväzných právnych a ostatných predpisov BOZP, čím obaja tolerovali výkon práce spôsobom, akým žalovaný zakazoval, čo dosahuje vyššiu intenzitu protiprávnosti. Porušenie týchto predpisov bolo na základe vykonaného znaleckého dokazovania konštatované aj u poškodeného B.. Napriek tomu, že uvedené osoby boli riadne a preukázateľne oboznámené s predpismi BOZP, neplnili si povinnosť dbať o svoju bezpečnosť ako aj o bezpečnosť a zdravie iných osôb, ktorých sa ich činnosť týkala, čo znamená, že pracovali nebezpečne.

22. Z vykonaného dokazovania v trestnom konaní vyplynulo, že uvedené osoby tolerovali prácu pod zdvihnutým bremenom, a to aj napriek tomu, že takéto práce boli zo strany žalovaného zakázané. J. J. L. predstavoval subjekt, ktorý riadil práce a zodpovedal za zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci. Pri tejto práci došlo k pracovnému úrazu, ktorého následkom D. B. zomrel. Bolo preukázané, že škoda vznikla iba v dôsledku nesprávnej a nebezpečnej činnosti J. L., poškodeného B., vodiča K.. Samotný žalovaný nemal preto sám o sebe priamo zodpovednosť za uvedený skutok, nakoľko všetkých svojich zamestnancov riadne a preukázateľne preškolil predpismi BOZP, ale je názoru, že miera zodpovednosti je rovnaká a mala byť prerozdelená medzi týmito tromi subjektami. Je nespravodlivé, aby za takýchto okolností niesol žalovaný zodpovednosť za hrubé a bezohľadné konanie svojich zamestnancov a navyše aj zodpovednosť za konanie J. J. L., ktorý konal vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť, čím sledoval svoj vlastný osobný záujem.

23. K nedostatku pasívnej vecnej legitímácie poznamenal, že týmto konaní namietal svoju pasívnu vecnú legitímáciu aj z dôvodu, že základ nároku na nemajetkovú ujmu bol žalobca v IV. rade povinný si uplatniť u Sociálnej poisťovni. Nositeľom povinnosti nahradiť nemajetkovú ujmu v peniazoch bola preto

Sociálna poisťovňa. V odôvodnení napadnutého rozsudku však absentuje právne zhodnotenie súdu, ako sa s touto námietkou vysporiadal, resp. prečo na túto námietku neprihliadol, keďže zodpovedanie tejto otázky je kľúčové pre posúdenie, či je žalovaný voči žalobcovi v IV. rade nositeľom tvrdenej povinnosti. Zákon o sociálnom poistení ako špeciálny právny predpis teda upravuje nárok pozostalých (manžel/ka, nezaopatrené dieťa) na jednorazové odškodnenie, ktorý vo svojej podstate predstavuje náhradu nemajetkovej ujmy poskytovanú z úrazového poistenia. Zákon o sociálnom poistení pre osobitnú situáciu protiprávnej smrti zamestnanca vytvára osobitný nárok príbuzných, pričom tento nárok je výsledkom platenia poistného zamestnávateľom, ktorým si poisťuje vlastné riziko zodpovednosti za pracovný úraz. Ide tu o osobitný (špeciálny) systém, ktorý vo svetle zásady *lex specialis derogat legi generali* použitie všeobecného (generálneho) zákonom vytvoreného odškodnenia podľa § 11 a § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, vylučuje. Nárok na jednorazové odškodnenie z verejného úrazového poistenia má tak prednosť pred súkromnoprávnym nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, kedy až po jeho vyčerpaní, možno subsidiárne žiadať finančné zadosťučinenie za vzniknutú ujmu na osobnostných právach podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Prednosť uplatnenia tohto jednorazového odškodnenia ako verejnoprávneho nároku pred nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy so súkromnoprávnym charakterom potvrdzuje aj súdna prax všeobecných súdov, ako napríklad Krajský súd v Trenčíne v uznesení z 29. 10. 2013, sp. zn. 6Co/30/2012, či Krajský súd v Trenčíne v rozsudku z 23. 01. 2014, sp. zn. 4Co/40/2013. Z dikcie právnych záverov Krajského súdu v Trenčíne nesporne vyplýva, že súd uprednostnil verejnoprávny nárok (nárok na jednorazové odškodnenie podľa zákona o sociálnom poistení) pred súkromnoprávnym (nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa Občianskeho zákonníka), pričom až po vyčerpaní tohto verejnoprávneho nároku u Sociálnej poisťovni, sa môže dotknutá osoba (v tomto prípade žalobca v IV. rade ako nezaopatrené dieťa) domáhať nároku na náhradu nemajetkovej ujmy presahujúceho verejnoprávny nárok. S ohľadom na uvedené bol žalovaný toho názoru, že v predmetnom prípade bol žalobca v IV. rade najskôr povinný si uplatniť základ nároku na náhradu nemajetkovej ujmy u Sociálnej poisťovni prostredníctvom § 94 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, ktorý mu umožňuje žiadať výplatu nemajetkovej ujmy a od žalovaného následne žiadať nárok prevyšujúci rámec tohto priznaného plnenia.

24. Ďalej bol žalovaný toho názoru, že súd prvej inštancie však opomenul prihliadnuť na skutočnosť, že nárok presahujúci nárok krytý sociálnym poistením je nárokom premlčaný, čím súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keďže žalobcovi v IV. rade priznal premlčaný nárok vo výške 16.000,- eur. Pokiaľ súd prvej inštancie nepovažoval nárok žalobcu v IV. rade za premlčaný, bol povinný sa s touto námietkou vysporiadať v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku a dať žalovanému presvedčivú odpoveď o prípadnej dôvodnosti nároku žalobcu v IV. rade. Okrem zmieňovaného sa súd vôbec nezaoberal ani výškou priznaného jednorazového odškodnenia, a túto výšku nezohľadnil pri vyčíslení výšky náhrady nemajetkovej ujmy u žalobcu v IV. rade.

25. Vo svetle uvedeného možno preto konštatovať, že je odôvodnenie rozsudku svojvoľné, arbitrárne a zjavne neodôvodnené, a tým aj z ústavného hľadiska kladúceho požiadavku na spravodlivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia neutržateľné. Uvedený nedostatok podľa odvolateľa zakladá inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle § 365 ods. 1 písm. d) CSP.

26. V súvislosti s určením výšky náhrady nemajetkovej ujmy žalovaný poznamenal, že súd zobral pri rozhodovaní do úvahy aj finančné pomery na strane žalovaného, tzn. výšku zisku, ktorú žalovaný dosiahol za predchádzajúce účtovné obdobia. Žalovaný nemal byť zaviazaný k náhrade prevyšujúcej výšku zistenej nemajetkovej ujmy z dôvodu, že náhrada nemajetkovej ujmy plní primárne reparačnú funkciu, prípadne funkciou preventívnu, nie však funkciu sankčnú, ktorej snahou je potrestať škodcu. súd prvej inštancie teda nesprávne rozhodol o výške náhrady nemajetkovej ujmy priznanej žalobcom, pokiaľ zobral do úvahy aj výsledok hospodárenia žalovaného, keďže výška náhrady nemôže byť závislá od zisku spoločnosti, ktorá za tento zásah zodpovedá.

27. K výške priznanej náhrady nemajetkovej ujmy súdom prvej inštancie žalovaný uviedol, že ju považuje za neprimerane vysokú, vymykajúcu sa judikovaným štandardom v obdobných prípadoch. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 7C 162/2011, rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 5Co 315/2012, rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 6Co 396/2010, rozsudok Krajského súdu v Ústi nad Labem zo dňa 11. 05. 2012, sp. zn. 4C 53/2002 a rozsudok Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 9Co/8/2017.

28. K odvolaniu žalovaného sa žalobcovia vyjadrili vo vyjadrení zo dňa 05. 06. 2023. Uviedli, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že v danom prípade je podľa § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka daná len pasívna vecná legitímácia žalovaného, a podľa tohto ustanovenia je treba posúdiť aj zodpovednosť. Iný právny názor, podporujúci námietky žalovaného, by bol v rozpore so súdnou praxou. Navyiac, v nadväznosti na názor vyjadrený Krajským súdom v Nitre v trestnom konaní v rozsudku sp. zn. 4To/79/2021-1138 z 12. 05. 2022 by došlo k porušeniu princípu predvídateľnosti rozhodovania a rozhodnutia súdu, a teda k porušeniu princípu právnej istoty žalobcov, ak by súd zaujal úplne odlišný právny názor ohľadne pasívnej legitímácie na strane žalovaného. Z uvedeného rozsudku ako aj z obsahu daného trestného spisu vedeného je zrejmé, že v danom prípade nedošlo zo strany J. J. L. k žiadnemu excessu - z obsahu trestného spisu je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že konal účelovo vo vzťahu k činnosti právnickej osoby v ten moment, kedy došlo k smrteľnému úrazu D. B.. J. L. konal v rámci výkonu činnosti pre žalovaného. Poukázali tiež na závery Inšpektorátu práce Nitra podľa ktorých: „Inšpektorát práce trvá na skutočnosti, že zamestnávateľ postihnutého v čase pred vznikom pracovného úrazu nekontroloval a nevyžadoval dodržiavanie právnych a ostatných predpisov na zaistenie BOZP. Ak by kontroloval a vyžadoval dodržiavanie uvedených predpisov, nemohlo by prísť k ich porušovaniu. Nedodržiavanie právnych a ostatných predpisov na zaistenie BOZP v čase pred vznikom pracovného úrazu postihnutého p. B. ako celok zamestnávateľ nespochybňuje a sám ich v úvode vyjadrenia označuje ako osobné zlyhanie osôb zúčastnených na vyvážení. Taktiež poukázali na znalecký posudok, resp. skutočnosti, z ktorých vyplýva, že nie je pravdou, že žalovaný nemal zodpovednosť za uvedený skutok a ako vyplýva zo záverov znalca, bezpečnosť a ochrana zdravia pri práci na strane žalovaného boli zanedbávané, a to najmä kontrola ich dodržiavania, a v tom dôsledku došlo k smrteľnému pracovnému úrazu D. B..

29. Čo sa týka námietok ohľadne údajného premlčania nároku žalobcu v 4/ rade, tu žalobcovia poznamenali, že od začiatku je žalovanou zo strany žalobcu v 4/ rade suma vo výške 50.000,- eur, a to z titulu náhrady nemajetkovej ujmy v dôsledku zásahu do osobnostných práv žalobcu v 4/ rade. V zmysle súdnej praxe je pri žalobách o náhradu nemajetkovej ujmy výška plnenia jednorazového odškodnenia iba posudzovaná ako jedna z mnohých skutočností rozhodných pre výšku priznanej náhrady nemajetkovej ujmy.

30. Ďalej uviedli, že výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je súdom určovaná voľnou úvahou, avšak vždy s prihliadnutím na zákonné kritériá závažnosti vzniknutej ujmy a okolností, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti došlo. Určenie konkrétnej výšky náhrady potom musí zohľadňovať všetky okolnosti prípadu a musí byť v súlade v požiadavkou spravodlivosti. Podľa súdnej praxe, vždy pri určovaní výšky náhrady súdy vyhodnocujú a berú do úvahy majetkovú situáciu (aj výsledky hospodárenia) žalovaného, preto bol postup súdu prvej inštancie správny a súladný s praxou súdov.

31. Žalobcovia uviedli, že považujú súdom priznané sumy za adekvátne. Žalovaný ich porovnával s rozhodnutiami súdov starými niekoľko rokov resp. desaťročie. Je správne brať do úvahy skutočnosť, do akej miery môže náhrada nemajetkovej ujmy pôsobiť satisfakčne a v akej priznanej výške v tom čase, kedy sa priznáva. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a na zistený skutkový stav aplikoval správne právne normy, t j. vec správne právne posúdil. Zároveň uviedli, že považujú rozhodnutie, čo sa týka priznanej výšky náhrad, za spravodlivé. Záverom žalobcovia navrhli, aby odvolací súd ako vecne správny potvrdil a žalobcom v 1/ až 4/ rade prizná nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

32. K vyjadreniu žalobcov sa žalovaný vyjadril vo vyjadrení zo dňa 10. 07. 2023, pričom zopakoval svoj odvolací návrh a sčasti i samotné odvolacie námietky. Na margo vyjadrení žalobcov o údajnom porušovaní predpisov BOZP žalovaným poukázal na to, že práve zo znaleckého dokazovania v trestnom konaní nesporne vyplynulo, že k pracovnému úrazu došlo nesprávnou, resp. nebezpečnou činnosťou viacerých osôb (B., K. a L.), čo sám znalec konštatoval v znaleckom posudku, ktorí konali prísne zakázaným spôsobom.

33. Na margo námietky premlčania nároku žalobcu v 4/ rade uviedol, že žalobca v 4/ rade bol najskôr povinný si uplatniť základ nároku na náhradu nemajetkovej ujmy u Sociálnej poisťovni v zmysle § 94 ods. 1 zákona o sociálnom poistení a následne od žalovaného žiadať nárok prevyšujúci rámec tohto priznaného plnenia. Súd prvej inštancie opomenul prihliadnúť na skutočnosť, že nárok presahujúci

nárok krytý sociálnym poistením je nárokom premlčaným, čím súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keďže žalobcovi v 4/ rade priznal premlčaný nárok vo výške 16.000,- eur.

34. Záverom uviedol, že priznaná výška náhrady nekorešponduje ani okolnostiam prípadu, kedy bola v rámci trestného konania konštatovaná značná miera zavinenia neb. D. B. z hľadiska porušenia predpisov BOZP v posudzovanom prípade. Priznanú náhradu nemajetkovej ujmy pre žalobcov žalovaný považoval za zjavne premrštenú a v rozpore so zaužívanou súdnou praxou, od ktorej sa súd prvej inštancie výrazne odklonil.

35. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou, v zákonom stanovenej lehote, preskúmal napadnuté rozhodnutie, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario, keď v zmysle § 219 ods. 3 za použitia § 378 ods. 1 CSP oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke krajského súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny. Preto tento rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a zároveň aplikoval ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd po prejednaní veci konštatoval, že súd prvej inštancie vo veci rozhodol správne na podklade skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov a svoje rozhodnutie aj správne odôvodnil, a na zdôraznenie správnosti uvádza nasledovné:

36. Predmetom tohto sporu je náhrada nemajetkovej ujmy spôsobenej žalobcom v súvislosti so smrteľným pracovným úrazom, ktorý spôsobili zamestnanci žalovaného J. K. a J. L., pracujúci pre žalovaného na základe zmluvy o vykonaní prác a následkom ktorého nastala smrť syna žalobcov v 1. a 2. rade, druhá žalobkyne v 3. rade a otca žalobcu v 4. rade. J. K. a J. J. L. boli rozsudkom Okresného súdu Topoľčany č. k. 1T/75/20202 zo dňa 19. 07. 2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 4To/79/2021-1138 zo dňa 12. mája 2022 pre prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, 2 písm. a/ Trestného zákona odsúdení na trest odňatia slobody vo výmere 2 roky s podmieňaným odkladom na skúšobnú dobu na 18 mesiacov a trest zákazu činnosti na jeden rok. Žalovaný namietal svoju pasívnu vecnú legitímáciu v spore z dôvodu, že zamestnanci J. K. a aj poškodený - D. B. boli riadne oboznámení s dodržiavaním predpisov o BOZP, pričom k smrteľnému úrazu došlo v dôsledku nebezpečnej činnosti viacerých osôb, ktorí konali prísne zakázaným spôsobom. Žalovaný prezentoval názor, že nenesie zodpovednosť za skutok, nakoľko všetkých svojich zamestnancov riadne a preukázateľne preškolil predpismi BOZP. Zdôraznil najmä, že nemôže niesť zodpovednosť za zavinené konanie J. J. L., ktorý konal vo vlastnom osobnom záujme, vykonával ekonomicky samostatnú činnosť u žalovaného a to na základe zmluvy o vykonaní prác, ktorej predmetom je poradenská, riadiaca a organizačná činnosť v oblasti výroby oceľových konštrukcií a konal u žalovaného vždy ako fyzická osoba - podnikateľ vo vlastnom mene, na vlastné riziko ako samostatný podnikateľ sledujúci primárne svoj vlastný záujem – zisk.

37. Súd prvej inštancie správne konštatoval danosť pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v danom spore. Ak bol neoprávnený zásah do osobnostných práv fyzickej osoby spôsobený niekým, koho použila na realizáciu svojej činnosti právnická osoba, znáša táto právnická osoba v súlade s analogickým (§ 853) použitím § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka zodpovednosť za zásah do osobnostných práv bezprostredne spôsobený fyzickou osobou, konajúcou v rámci výkonu činností, ktorými bola poverená právnickou osobou. Rovnaký názor zaujal aj Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 5Cdo/162/2019, v ktorom uviedol: „Ustanovenie § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré upravuje zodpovednosť fyzickej alebo právnickej osoby za škodu spôsobenú pri jej činnosti tými, ktorých na svoju činnosť použila, sa vzťahuje aj na prípad reťazenia pôsobenia viacerých potenciálne za škodu zodpovedných fyzických alebo právnických osôb. Z hľadiska určenia subjektu, ktorý je v takom prípade zodpovedný za škodu, je rozhodujúcim kritériom vecná, miestna a časová súvislosť medzi činnosťou, ktorou bola spôsobená škoda a finálnym výsledkom tejto činnosti. Pokiaľ s tým bola fyzická alebo právnická osoba ("poverovateľ") uzročená a s tým (čo aj konkludentne) súhlasila, treba za osobu použitú na jej činnosť považovať aj toho ("pomocníka"), konanie ktorého, a to aj bez existencie priameho zmluvného vzťahu, malo takúto súvislosť s činnosťou fyzickej alebo právnickej osoby a z objektívneho, ako aj subjektívneho hľadiska nesledovalo svoj vlastný záujem, ale plnenie úloh fyzickej alebo právnickej osoby“. Rovnako

rozhodol aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. I. ÚS 137/07 z 23.08.2007, v ktorom uviedol, že „podľa všeobecných ustanovení občianskeho hmotného práva je otázka zodpovednosti za škodu (vrátane zodpovednosti za nemajetkovú ujmu) konštituovaná tak, že za škodu, resp. za ujmu zodpovedá ten, kto ju spôsobil, pričom v prípade škody, resp. ujmy spôsobenej právnickou osobou ide o činnosť tých fyzických osôb, ktoré právnická osoba na túto činnosť použila (§ 420, § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka)“. Zodpovednosť zamestnávateľa za škodu pri výkone zamestnania podľa § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka vyplýva aj z rozhodnutí Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo/1855/2012, 28Cdo/2231/2010, 25Cdo/482/2005, 25Cdo/2777/2004, pričom v rozhodnutiach sa sudy zaoberali aj excesom, ktorý vylučuje zodpovednosť zamestnávateľa. „O exces sa jedná, ak bola škoda spôsobená pri takej činnosti, ktorej škodca sledoval vlastné záujmy či potreby, popr. záujmy iných osôb. Škodou spôsobenou právnickou osobou v zmysle § 420 ods. 2 Obč. zák. teda nie je, ak jej zamestnanec škodu spôsobil pri činnosti, ktorou sledoval výlučne uspokojenie svojich záujmov, hoci k nej došlo v pracovnej dobe na pracovisku, a v takom prípade zodpovedá poškodenému priamy škodca“.

38. Z obsahu spisu vyplýva, že ku skutku, pre ktorý boli J. K. a J. L. uznaní vinným z prečinu usmrtienia (ako je uvedené v bode 36 tohto rozsudku) došlo tak, že v areáli spoločnosti –WELDING s.r.o. dňa 24. 10. 2018 asi o 09.50 hod. J. L. na základe zmluvy o vykonaní prác a v pozícii majster tejto spoločnosti riadil a koordinoval prevoz kovovej konštrukcie horskej dráhy a to vysokozdvížným vozíkom, ktorý ako vodič riadil J. K., zamestnanec žalovaného, keď K. približne v strede konštrukcie podobral lyžinami vysokozdvížného vozíka konštrukciu horskej dráhy bez použitia opory bremena a bez toho, aby boli vidlice zasunuté pod bremeno na doraz a bez akéhokoľvek zaistenia proti zosunutiu pri preprave, ju týmto spôsobom prepravoval po hale, až napokon zostal stáť v bráne haly s naloženým bremenom, kde zamestnanci žalovaného p. N. a p. B. mali namontovať pod zdvihnutú kovovú konštrukciu horskej dráhy konzolu v tvare „H“, pričom došlo k uvoľneniu kovovej konštrukcie horskej dráhy a jej následnému zosunutiu z lyžín vozíka na podlahu práve v čase, keď sa v jej blízkosti nachádzal D. B., ktorého konštrukcia pritlačila o podlahu a utrpel drvivé poranenia panvy a iné zranenia, ktorým dňa 26. 10. 2018 vo Fakultnej nemocnici v Nitre podľahol. Od okolností konkrétneho prípadu záviselo, či je daný predpoklad, že škoda bola spôsobená pri činnosti právnickej osoby. Keďže J. K. a J. L. spôsobili škodu pri vykonávaní činnosti pre svojho zamestnávateľa (K.), resp. činnosť pre žalovaného na základe zmluvy o vykonaní prác (J. L.), je podľa § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka daná aj pasívna vecná legitimácia žalovaného. Zamestnávateľ sa môže svojej zodpovednosti zbaviť len v prípade, ak by preukázal, že osoba (zamestnanec), ktorá škodu spôsobila, konala vo svojom vlastnom záujme a jej konanie by sa nedalo považovať za činnosť právnickej osoby. V predmetnom konaní však nebolo sporné, že činnosť, pri ktorej došlo k smrteľnému pracovnému úrazu D. B., bola vykonávaná pre žalovaného a k úrazu došlo počas činnosti vykonávanej v rámci plnenia pracovných povinností. Pasívna vecná legitimácia žalovaného je tak v tomto spore nesporne daná.

39. Súd prvej inštancie odvodil pasívnu legitimáciu žalovaného od ust. § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého škoda bola spôsobená právnickou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili, pričom ustanovenie o zodpovednosti podľa pracovnoprávných vzťahov zostalo zachované. Zo znenia § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, druhá veta za bodkočiarkou, o zodpovednosti podľa pracovnoprávných predpisov bez ďalšieho automaticky nevyplýva, že pod pojem „osoby použité právnickou osobou pri jej činnosti“ možno zahrnúť len osoby v pracovnoprávnom vzťahu so zamestnávateľom podľa ustanovení Zákonníka práce. V prípade, ak ide o činnosť osôb v pracovnoprávnom vzťahu, zákon *expressis verbis* ustanovuje, že zodpovednosť týchto osôb podľa pracovnoprávných predpisov nie je dotknutá. V takom prípade ide však o zodpovednosť priameho škodcu vo vzťahu k právnickej osobe, pre ktorú vykonával činnosť, a nie vo vzťahu k poškodenému. V konaní vedenom pod sp. zn. 3Cdo/228/2012 najvyšší súd v rozhodnutí z 26. septembra 2013 vyslovil, že „Pokiaľ bol neoprávnený zásah do osobnostných práv fyzickej osoby (§ 11 a nasl. Občianskeho zákonníka) spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou osobou na realizáciu činnosti tejto právnickej osoby, považuje sa takýto zásah za zásah spôsobený priamo právnickou osobou. Pre posúdenie, či išlo o takúto činnosť je určujúca existencia miestneho, časového a vecného vzťahu k plneniu danej činnosti“.

40. Platná právna úprava v ustanovení § 420 ods. 2 OZ vyjadruje pravidlo, že pokiaľ niekto spôsobí škodu pri vykonávaní činnosti, ktorú vykonával pre inú osobu, nezodpovedá za túto škodu sám, ale za ňu zodpovedá ten, za koho túto činnosť vykonával. Vo svojej podstate nejde o všeobecnú zodpovednosť za škodu, ale o osobitnú situáciu, kedy sa zodpovedá za iného. Zákon teda presúva zodpovednosť

zo subjektu, ktorý svojím konaním spôsobil škodu tretej osobe (tzv. pomocník ako osoba použitá pri činnosti niekoho iného) na iný subjekt, na tzv. poverovateľa (principála), teda osobu, ktorá pomocníka na výkon svojej činnosti použila. Splnenie podmienok podľa § 420 ods. 2 OZ má za následok, že namiesto protiprávne konajúceho pomocníka, ktorý spôsobil škodu, zodpovedá voči tretej osobe jeho poverovateľ. Na strane pomocníka musia byť splnené predpoklady vzniku zodpovednosti za spôsobenú škodu a táto jeho zodpovednosť voči tretej osobe sa následne pripočíta poverovateľovi ako osobe, ktorá ho použila pri svojej činnosti. Pre presun tejto zodpovednosti existujú spravidla dva dôvody, a to ochrana zamestnancov pred priamymi deliktnými nárokmi tretích osôb, čo sa vzťahuje aj na pomocníkov a povinnosť poverovateľa znášať negatívne dôsledky vyplývajúce z rizika jeho činnosti, teda obdobný dôvod, akým sa zdôvodňuje objektívna zodpovednosť podľa osobitných skutkových podstát (napr. § 420a a § 421a OZ).

41. Pokiaľ poukazoval žalovaný vo svojom odvolaní na niektoré rozhodnutia odvolacích súdov, ním uvádzaný rozsudok Krajského súdu v Nitre (sp. zn. 6Co/77/2018) nie je dostupný. Rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5Co/6/2018 zo dňa 29. 11. 2018 rieši síce nemajetkovú ujmu, avšak na základe zodpovednosti za prevádzku motorového vozidla a porušenie predpisov o cestnej premávke vodičom - zamestnancom. V uvedenom rozsudku odvolací súd o. i. uviedol, že „zodpovednosť podľa ustanovenia § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka je daná na strane právnickej osoby v tých prípadoch, keď škodca je voči nej v takom právnom vzťahu, že je namieste stanovenie tejto zodpovednosti miesto samotného škodcu, ktorý škodu spôsobil pri jej činnosti, na ktorú bol použitý. Pôjde tu o akúkoľvek takú činnosť, ktorá spadá do pôsobnosti právnickej osoby z hľadiska vecného, miestneho a časového. Musí ísť o vnútorný, účelový vzťah k činnosti právnickej osoby, ktorá túto činnosť vyvíja, a nie o činnosť, ktorou by konajúca osoba sledovala svoj osobný záujem“.

42. Vychádzajúc z vyššie uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že nie je dôvodná odvolacia námietka žalobcu, že rozsudok súdu prvej inštancie v otázke posúdenia pasívnej vecnej legitímácie žalovaného spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

43. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie pri určení výšky priznanej nemajetkovej ujmy správne zohľadnil jednak závažnosť ujmy, ale aj to, v akej miere vo vzťahu k žalobkyni uvedená satisfakcia by mohla pôsobiť na zmiernenie zásahu tak, aby nepôsobila na žalovaného likvidačne. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalovaný protiprávnym konaním zavinil smrteľný pracovný úraz, následkom ktorého zahynul jeho zamestnanec D. B., čím závažným spôsobom zasiahol do súkromia žalobcov. Súčasťou práva na súkromie je aj rodinný život, ktorý zahŕňa vzťahy medzi blízkymi príbuznými, ktorou žalobcovia nepochybne vo vzťahu k synovi, druhovi a otcovi sú, pričom jeho strata z vyššie uvedených dôvodov nepochybne je neodčiniteľnou ujmov. Preto náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, považoval za primerané zadostučinenie. Súd prvej inštancie pri určení výšky náhrady správne prihliadal na závažnosť vzniknutej ujmy žalobcov a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, ako na spoluzavinenie samotného poškodeného.

44. S odvolacími námietkami žalovaného vo vzťahu k spoluzavineniu nebohého D. B. sa vysporiadal súd prvej inštancie v bode 25, 58 a 60 rozsudku. Odvolací súd sa stotožnil s rozložením miery zavinenia osôb – K., L. a neb. B., keď aj zo znaleckého dokazovania v trestnom konaní znalec Ing. Milan Sabo PhD. (znalecký posudok zo dňa 30. 11. 2018) konštatoval, že usmrtenie D. B. nastalo zavinením troch subjektov - p. K., p. L. a samotného zosnulého, teda ak by nenastalo protiprávne konanie niektorého z nich, nenastala by ani predmetná udalosť a nedošlo by k smrti p. B.. Poškodený B. porušil všeobecne záväzné právne predpisy BOZP v posudzovanom skutku, a to konkrétne ustanovenia o zákaze zdržovať sa, resp. pracovať pod zdvihnutým bremenom. Porušenie J. K. spočívalo v tom, že zdvihol nezabezpečenú konštrukciu časti horskej dráhy, aby sa na ňu mohla namontovať prepravná konštrukcia. J. L. umožnil pracovať nebezpečne, pričom riadil činnosť ním podriadených zamestnancov v pozícii majster a nezabezpečil, aby poškodený nevliezol pod zdvihnuté a nezaistené bremeno. Pokiaľ teda súd prvej inštancie od priznanej výšky nemajetkovej ujmy, ku ktorej dospel po zvážení všetkých relevantných okolností prejednávanej veci po vykonanom dokazovaní, odpočítal 1/3 z priznanej sumy z dôvodu spoluzavinenia samotného poškodeného D. B., postupoval správne.

45. Nedôvodnou bola aj námietka o neprimeranosti priznanej výšky nemajetkovej ujmy a potrebe pri určení výšky nemajetkovej ujmy prihliadať aj na majetkové pomery škodcu. Odvolací súd preberá

súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcami tvrdeného nároku, ktorý v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho správny právny záver vo veci o vzniku nároku žalobcov na primerané zadosťučinenie v peniazoch, keď morálne zadosťučinenie by vzhľadom na závažnosť ujmy žalobcov bolo úplne nedostatočným a s poukazom na § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd odkazuje na správne odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Aj odvolací súd dospel k záveru, že pri vyhodnotení vykonaného dokazovania každého z vykonaných dôkazov jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach bolo v konaní dostatočným spôsobom preukázané, že nárok žalobcov v 1. – 4. rade uplatnený v tomto konaní voči žalovanému je dôvodný v rozsahu 10.000,- eur nárok žalobkyne v 1. rade (matky), 8.000,- eur nárok žalobcu v 2. rade (otca), 10.000,- eur nárok žalobkyne v 3. rade (družky, s ktorou boli rodičmi maloletého syna) a 16.000,- eur nárok žalobcu v 4. rade (maloletého syna). Pri určovaní náhrady za duševné útrapy spojené s usmrtením osoby blízkej by jej výška mala odrážať všeobecne uznávané predstavy o spravodlivosti a slušnosti. Tieto kritéria sú však príliš všeobecné a nepostačujú pre určenie výšky náhrady, nakoľko názory na to, aká výška náhrady je spravodlivá a slušná, sú veľmi subjektívne a môžu sa značne líšiť, nehovoriac o tom, že údaje o takto všeobecne zdieľaných predstavách nie sú ani k dispozícii. Námietka, že napadnuté rozhodnutie takejto požiadavke nevyhovuje, a že výška náhrady je neprimeraná, teda sama o sebe nie je spôsobilá spochybniť správnosť právneho posúdenia veci napadnutým rozhodnutím. To isté platí aj o námietke porušenia zásady proporcionality. Pokiaľ žalovaný poukazuje vo svojom odvolaní na rozsudky odvolacích súdov s tým, že ustálená rozhodovacia prax všeobecných súdov za smrť blízkej osoby je do 10.000,- eur, tak z vyššie uvedených priznaných súm je zrejmé, že vo vzťahu k žalobcom v 1. – 3. rade nebola priznaná vyššia suma, než na ktorú sám žalovaný poukazuje.

46. K námietke žalovaného o nedostatku vecnej pasívnej legitímácie vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcu v 4. rade odvolací súd uvádza, že ju považuje za nedôvodnú. Zo žaloby žalobcov nevyplýva (tak, ako to tvrdí žalovaný), že si žalobca v 4. rade uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorý vo svojej podstate predstavuje náhradu nemajetkovej ujmy poskytovanú z úrazového poistenia, ktorý mu bol aj Sociálnou poisťovňou poskytnutý (7.878,80 euro), a preto jeho názor, že pasívne legitimovanou mala byť Sociálna poisťovňa neobstojí. Odvolací súd sa nestotožnil s námietkou žalovaného, že nárok na jednorazové odškodnenie ako verejnoprávneho nároku má prednosť pred nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy so súkromnoprávnym charakterom, pričom poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/302/2012 zo dňa 29. 10. 2013 a 4Co/40/2013 zo dňa 23. 01. 2014, ako i rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 6MCdo/1/2016 zo dňa 31. 07. 2017 (ktorý ale rieši otázku, či sa poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla vzťahuje i na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch). Odvolací súd uvádza, že jednorazové odškodnenie podľa § 94 zák. č. 461/2003 Z. z. slúži na preklenutie nepriaznivej finančnej situácie rodiny, spôsobenej stratou príjmu poškodeného, ktorý zomrel v dôsledku pracovného úrazu alebo choroby z povolania, a teda, poskytnúť manželke (manželovi) a nezaopatreným deťom odškodnenie jednorazovými sumami, ktorými sa má rodine umožniť prispôbiť sa zmeneným životným podmienkam. Ide o dávku vyplývajúcu z poistenia, a nie o nárok uplatnený na základe žaloby na ochranu osobnosti, ako bola uplatnená žalobcami v 1. – 4. rade. Z obsahu žaloby nevyplýva tvrdenie žalovaného, že žalobca v 4. rade si uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy poskytovanej z úrazového poistenia. Uvedený nárok si správne uplatnil v Sociálnej poisťovni, ktorá mu ho i priznala. Preto ani nebol dôvod, aby žalobca v 4. rade žaloval Sociálnu poisťovňu, nakoľko táto jeho žiadosti vyhovel. Nie je zrejmé, z akej právnej úpravy vychádza tvrdenie žalovaného, že nárok na ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy si mohol žalobca v 4. rade uplatniť až po vyčerpaní nároku na jednorazové odškodnenie z verejného úrazového poistenia.

47. Súd sa stotožňuje s názorom žalovaného, že z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýva, že by pri určení výšky nemajetkovej ujmy pre žalobcu v 4. rade vzal do úvahy poskytnutý jednorazový príspevok zo Sociálnej poisťovne v sume 7.878,80 euro, a priznal mu nárok na sumu 16.000,- eur (žalobca v 4. rade žiadal priznať sumu 50.000,- eur). Súd prvej inštancie považoval za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy pre žalobcu v 4. rade v sume 24.000,- eur, teda považoval za primeranú sumu menej ako polovicu žalovanej sumy, čo sa odvolaciemu súdu javí ako primerané vzhľadom na vek žalobcu v 4. rade (nar. XX. XX. XXXX), ktorý vo veku niečo vyše dvoch mesiacov stratil svojho otca v dôsledku smrteľného pracovného úrazu, teda je úplne vylúčený, aby mohol poznať

svojho biologického otca. Takto priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy (ktorá bola ešte správne krátená v dôsledku spoluzavinenia samotného poškodeného na úraze o 1/3-tinu, t. j. 16.000, eur), spolu s priznaným jednorazovým odškodnením zo Sociálnej poisťovne 7.878,80 eur, predstavuje spolu sumu 23.878,80 euro, ktorú odvolací súd považoval za primeranú, a teda pokiaľ aj súd prvej inštancie na jednorazový príspevok pri určení výšky nemajetkovej ujmy naň neprihliadol, nezakladá to dôvod na zrušenie rozhodnutia (IV. výrok) súdu prvej inštancie. V konečnom dôsledku nebol dôvod na korigovanie uvedenej sumy z dôvodu, že táto je primeraná aj s prihliadnutím na rozhodnutia súdov v iných obdobných veciach. Maloletý žalobca v 4. rade prišiel o svojho otca a teda aj o právo na rodinný život s ním, pričom tento stav je už nezvratný. Teda vo svojom budúcom živote sa nebude môcť spoľahnúť na pomoc a podporu svojho otca, nebude s ním môcť mať citovú väzbu, ani s ním prežívať radosti a starosti spojené so svojim životom. Bude ochudobnený o možnosť tráviť s ním voľné chvíle, rozprávať sa s ním, očakávať od neho rady a pomoc. Strata otca je nenahraditeľnou stratou v živote každého človeka a o to viac bolestivou, ak k nej dôjde ešte v útľom veku dieťaťa. Odvolací súd pritom poukazuje na obdobné prípady, keď žalobcom o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch bolo maloleté dieťa, ktoré prišlo o rodiča (otca) v útľom veku a považuje ho za primeraný a porovnateľný s priznanými nárokmi iných všeobecných súdov (napr. KS Banská Bystrica sp. zn. 14Co/19/2017 – synovi 17.000,- eur, KS Prešov sp. zn. 21Co/137/2017 – plnoletý syn 20.000,- eur, mal. syn 40.000,- eur).

48. K odvolacej námietke žalovaného o premlčaní uplatneného nároku žalobcu v 4. rade odvolací súd zdôrazňuje, že žalobcovia si v predmetnom konaní uplatnili nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Odvolací súd uznáva námietku žalovaného do tej miery, že sa súd prvej inštancie dostatočne nezaoberal námietkou premlčania nároku žalobcu v 4. rade. Odvolací súd má za to, že uvedenú absenciu je možné doplniť odvolacím súdom na základe súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu a nebolo potrebné opakovať, ani doplniť dokazovanie. Odvolací súd sa nestotožňuje s názorom žalovaného, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy uplatnený na základe § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka uplatnený žalobcom v 4. rade je premlčaný. Uvedený nárok sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe. Začiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby náhrady za nemateriálnu ujmu, je podľa § 101 Občianskeho zákonníka viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Keďže k zásahu do osobnostných práv žalobcov (teda aj žalobcu v 4. rade) došlo smrťou D. B. dňa 26. októbra 2018, nasledujúcim dňom začala plynúť trojročná všeobecná premlčacia doba, ktorá uplynula 26. októbra 2021. Žaloba bola podaná na súde dňa 22. októbra 2021, teda vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe a nárok žalobcu v 4. rade na nemajetkovú ujmu v peniazoch nie je premlčaný.

49. V prejednávanej veci je z rozhodnutia súdu prvej inštancie zrejmé, že pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy súd zohľadňoval intenzitu, rozsah a trvanie zásahu, taktiež zohľadňoval vzájomné vzťahy medzi žalobcami a zosnulým. Skutočnosť, že žalovaný sa s vyčíslením primeranej náhrady súdom prvej inštancie nestotožňuje, sama o sebe nemôže byť spôsobilá vyhovieť odvolaniu žalovaného, ak súd prvej inštancie pri jej zisťovaní vychádzal z kritérií zadefinovaných ustálenou rozhodovacou praxou súdov. Základnými kritériami určenia výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch v dôsledku neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti sú závažnosť vzniknutej ujmy, ako i okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo (ktoré môžu byť významné tak u osoby postihnutej, ako aj u osoby, ktorá neoprávnený zásah spôsobila). V dôsledku neoprávneného zásahu žalovaného došlo v danom prípade k násilnému pretrhnutiu rodinných a citových väzieb vyplývajúcich predovšetkým z intenzity vzťahu žalobcov v 1. a 2. rade ako rodičov D. B., s ktorým mali plnohodnotný vzťah vytvorený počas života syna, žalobkyne v 3. rade ako jeho družky, matky ich spoločného dieťaťa, s ktorou plánovali spoločnú budúcnosť a žalobcu v 4. rade, maloletého syna zomrelého D. B.. V konaní bolo nepochybne preukázané, aký negatívny vplyv mala smrť D. B. na život žalobcov. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní správne prijal právny záver, že v dôsledku smrteľného pracovného úrazu nastal nereparovateľný následok a žalobcovia stratili akúkoľvek možnosť rozvíjať a napĺňať svoj ďalší život spoločne so zomrelým, a tak uspokojovať aj svoje vlastné citové potreby. Následky protiprávneho konania žalovaného v danom prípade nebolo možné odstrániť morálnou satisfakciou, bolo potrebné prihliadať na intenzitu, rozsah a trvanie zásahu pri zohľadnení vzťahu žalobcov a neobehého D. B..

50. K odvolacej námietke žalovaného o premlčaní uplatneného nároku žalobcu v 4. rade odvolací súd zdôrazňuje, že žalobcovia si v predmetnom konaní uplatnili nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Odvolací súd uznáva námietku žalovaného do tej miery, že sa súd prvej inštancie dostatočne nezaoberal námietkou premlčania nároku žalobcu v 4. rade. Odvolací súd má za to, že

uvedenú absenciu je možné doplniť odvolacím súdom na základe súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu a nebolo potrebné opakovať, ani doplniť dokazovanie. Odvolací súd sa nestotožňuje s názorom žalovaného, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy uplatnený na základe § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka uplatnený žalobcom v 4. rade je premlčaný. Uvedený nárok sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe. Začiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby náhrady za nemateriálnu ujmu, je podľa § 101 Občianskeho zákonníka viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Keďže k zásahu do osobnostných práv žalobcov (teda aj žalobcu v 4. rade) došlo smrťou D. B. dňa 26. októbra 2018, nasledujúcim dňom začala plynúť trojročná všeobecná premlčacia doba, ktorá uplynula 26. októbra 2021. Žaloba bola podaná na súde dňa 22. októbra 2021, teda vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe a nárok žalobcu v 4. rade na nemajetkovú ujmu v peniazoch nie je premlčaný.

51. Pokiaľ súd prvej inštancie prihliadol na majetkové pomery žalovaného, postupoval správne, nakoľko tieto majú význam z hľadiska toho, aby výška náhrady pre neho nepredstavovala likvidačný dôsledok. Tvrdenia žalovaného, že priznaním nemajetkovej ujmy súdom prvej inštancie došlo k neprimeranému sankcionovaniu žalovaného len za to, že v rámci podnikania vykazuje zisk, sú neopodstatnené a nemajú v rozhodnutí súdu prvej inštancie žiadny základ.

52. Možno teda naproti námietkam žalovaného uzavrieť, že aj podľa právneho názoru odvolacieho súdu dal súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí zrozumiteľnú a presvedčivú odpoveď na podstatné argumenty strán sporu, pričom tak učinil v snahe garantovať stranám sporu ich právo na spravodlivé súdne konanie. Skutočnosť, že v tomto rozhodnutí neboli naplnené očakávania žalovaného, teda súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s jeho právnym názorom ešte neznamená, že došlo k porušeniu jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu totiž postupoval v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a majú na pamäti základné právo strán sporu na súdnu ochranu, túto stranám sporu poskytol v požadovanej kvalite. S ohľadom na uvedené odvolací súd po prejednaní veci posúdil odvolanie žalovaného ako neopodstatnené a z uvedeného dôvodu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a v podrobnostiach poukazuje na jeho odôvodnenie (§ 387 ods. 2 CSP).

53. S ostatnými námietkami žalovaného sa odvolací súd ako nepodstatnými pre rozhodnutie vo veci nezaoberal, nakoľko podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovými stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných sporovými stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku sporovej strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty sporových strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne).

54. Odvolací súd v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP o trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že žalobcom, ktorí boli v odvolacom konaní úspešní, priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

55. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).